

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.-D.S.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem *Polská 4, Karlovy Vary*, proti **žalovanému: Magistrát města Karlovy Vary**, se sídlem *Moskevská 2035/21, Karlovy Vary*, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, datované dne 14. 1. 2016 a došlé soudu dne 15. 1. 2016,

t a k t o :

I. Určuje se, že sdělením žalovaného ze dne 25. 11. 2015, čj. 14359/OD/14-10/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.342,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Tomka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Sdělením ze dne 25. 11. 2015, čj. 14359/OD/14-10/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary vyrozuměl žalobce, že mu nelze vydat paměťovou kartu řidiče. Proti tomuto úkonu správního orgánu žalobce brojí žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. soudního řádu správního. Paměťová karta řidiče je upravena zejména v § 110a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o

silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „zákon č. 361/2000 Sb.“ nebo „zákon o silničním provozu“].

II. Předchozí postup správních orgánů

Dne 25. 8. 2014 podal žalobce u Magistrátu města Karlovy Vary žádost o vydání paměťové karty řidiče.

Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, čj. 14359/OD/14-11/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary žádost žalobce o vydání paměťové karty řidiče zamítl, neboť se žadateli nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 2 písm. hh) ve spojení s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015, čj. 3460/DS/14-3, Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 22. 10. 2014 pod čj. 14359/OD/14-11/Rsz zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

Usnesením ze dne 24. 3. 2015, čj. 14389/OD/14-19/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary řízení o žádosti žalobce o vydání paměťové karty řidiče zastavil, neboť žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Proti tomuto usnesení Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015, čj. 1292/DS/15-3, Krajský úřad Karlovarského kraje usnesení Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 23. 3. 2015 pod čj. 14389/OD/14-19/Rsz zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015, čj. 14359/OD/14-28/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary žádost žalobce o vydání paměťové karty řidiče zamítl, neboť v souladu s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče správní orgán zjistil skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015, čj. 3242/DS/15-3, Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 22. 9. 2015 pod čj. 14359/OD/14-28/Rsz zrušil a řízení zastavil, neboť vydání paměťové karty se považuje za vydání osvědčení podle části čtvrté správního řádu a jedná se tak o jiný správní úkon správního orgánu nemající povahu správního rozhodnutí.

Dne 25. 11. 2015 pod čj. 14359/OD/14-10/Rsz Magistrát města Karlovy Vary učinil „Sdělení ve věci vydání paměťové karty řidiče osobě pan S. H.-D.W., nar. ...“.

V tomto sdělení Magistrát města Karlovy Vary žalobce vyrozumívá o tom, že na základě podání žádosti o vydání paměťové karty řidiče bylo dne 25. 8. 2014 zahájeno správní řízení ve věci, v jehož průběhu správní orgán v souladu s § 3 správního řádu postupoval tak, aby byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. ověřoval si některé skutečnosti a vyžadoval informace k osobě žadatele od kompetentních orgánů. Správní orgán tak obdržel informace o osobě žadatele a jeho bydlišti a informace o bydlišti na území ČR, včetně výsledků pobytové kontroly v místě bydliště na území ČR. S odkazem na § 155 odst. 3 správního řádu správní orgán sděluje, že shledal, že paměťovou kartu řidiče nelze vydat. Dle

§ 110a odst. 3 zákona o silničním provozu vydání paměťové karty řidiče se považuje za vydání osvědčení podle části čtvrté správního řádu. V souladu s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu při ověřování podmínek pro vydání paměťové karty řidiče správní orgán zjistil skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, tj. žadateli se nepodařilo vyvrátit pochybnost správního orgánu o tom, že má na území České republiky obvyklé bydliště, což způsobuje rozpor s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče. Vydáním paměťové karty řidiče by rovněž došlo k porušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě, zvláště čl. 14 odst. 3, kdy kartu řidiče vydá na požádání řidiče příslušný orgán členského státu, kde má řidič své obvyklé bydliště.

III. Žaloba

Žalobce namítá, že při vydávání paměťové karty řidiče lze ověřovat jen podmínky stanovené v § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu. I kdyby správní orgán byl oprávněn posuzovat i podmínku obvyklého bydliště (jako že není), žalobce ji v intencích uvedených v § 2 písm. hh) uvedeného zákona splnil a její splnění prokázal. I když žalobce splnil veškeré podmínky pro vydání paměťové karty řidiče, žalovaný Magistrát města Karlovy Vary mu ji v rozporu se zákonem nevydal. V podrobnostech soud odkazuje na žalobu datovanou dne 14. 1. 2016 a došlou soudu dne 15. 1. 2016 (čl. 1 - 4 soudního spisu).

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Magistrát města Karlovy Vary oponoval, že podmínkou pro vydání paměťové karty řidiče je i to, že žadatel prokáže existenci „obvyklého bydliště“, jak je definováno v § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, jakož i v čl. 14 odst. 3 nařízení Rady (EHS) 3821/85, ve znění nařízení Rady (ES) 2135/98. Žalovaný se vyjádřil k předloženým dokladům. Jelikož žalobce nijak neprokázal pobyt na území ČR v délce alespoň 185 dnů, když rozhodující pro posouzení této skutečnosti je skutečný pobyt žadatele, nikoliv pouze jeho formální pobyt, nemohl mu Magistrát města Karlovy Vary paměťovou kartu řidiče vydat. V podrobnostech soud odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě datované dne 19. 2. 2016 a došlé soudu téhož dne (čl. 17 - 20 soudního spisu).

V. Replika

Žalobce namítá, že v § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu je pod písm. a), b) a c) stanoven uzavřený (taxativní) výčet podmínek, které zkoumá správní orgán rozhodující o žádosti žadatele o vydání paměťové karty. Výčet není možné ani přípustné nikterak rozšiřovat na další ustanovení zákona o silničním provozu. V daném případě byly podmínky stanovené v § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu pod písm. a), b) a c) naplněny. Obvyklé bydliště zkoumáno být nemělo, neboť ustanovení § 110a odst. 1 uvedeného zákona pod písm. a), b) a c) tuto podmínku žadateli neklade. Poslední věta ustanovení § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu se vztahuje výlučně k podmínkám uvedeným pod písmeny a), b) a c) tohoto ustanovení. Jelikož žalobce tyto podmínky zákona splnil, jsou zákonné podmínky pro vydání paměťové karty splněny a správní orgán (žalovaný) není oprávněn z důvodu nesplnění předepsaných podmínek paměťovou kartu nevydat.

I pokud by předpoklad žalovaného ohledně nutnosti prokazování obvyklého bydliště byl správný, žalobce přesto existenci obvyklého bydliště prokázal. Z velkého „balíčku“

žalobcem předložených důkazů je seznatelné, že žalobce pobývá na území ČR, nájemní vztah v plné míře konzumuje, tzn. využívá veškeré služby a platí za ně. Není tedy pravdou, že takové důkazy nemají vypovídací hodnotu. Naopak ke všem jednotlivým důkazům je nutné přistupovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a poté učinit spravedlivý závěr. V průběhu řízení žalobce dostal své povinnosti tvrzení skutečného pobytu na území ČR. Žalobce je osobou, která podniká napříč několika státy a pravidelně se vrací do České republiky. Svůj pravidelný pobyt doložil právě na základě předložených důkazů svědčících o jeho faktickém pobytu, jeho podnikatelských i osobních vazbách. V podrobnostech soud odkazuje na repliku datovanou dne 2. 3. 2016 a došlou soudu dne 3. 3. 2016 (čl. 29 - 33 soudního spisu).

VI. Posouzení věci krajským soudem

VI.1 Paměťová karta řidiče

Podle § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu paměťovou kartu řidiče vydá na základě žádosti do 15 pracovních dnů od jejího doručení příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidiči a) vozidla silniční dopravy stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, b) který je držitelem řidičského oprávnění pro tato vozidla a c) který řídí silniční motorové vozidlo vybavené podle přímo použitelného předpisu Evropské unie záznamovým zařízením. Pokud při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydává.

VI.2 Přípustnost žaloby

Zdejší soud má za to, že obranou dotčené osoby proti nevydání paměťové karty řidiče v daném případě skutečně je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Svůj názor zdejší soud opírá o toto stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu: „*Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným [než rozhodnutí] aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ (usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS). Ve smyslu § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat určení toho, že zásah byl nezákonný. Ve smyslu § 87 odst. 1 části věty za středníkem s. ř. s. rozhoduje-li soud o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

VI.3 Tzv. negativní sdělení

Podle § 110a odst. 3 zákona o silničním provozu se vydání paměťové karty řidiče považuje za vydání osvědčení podle části čtvrté správního řádu.

Část čtvrtá správního řádu upravuje tzv. jiné úkony správních orgánů: „Jde o velkou a vnitřně značně nesourodou skupinu různě pojmenovaných úkonů správních orgánů, pro které lze těžko najít obecnou charakteristiku. Jde o úkony, při jejichž provádění správní orgány vykonávají působnost v oblasti veřejné správy, tedy veřejnou moc (§ 1 odst. 1), tzn. o úkony prováděné jednostranně a v konkrétních věcech vůči dotčeným osobám, tyto úkony však nemají povahu rozhodnutí (§ 67 odst. 1 a § 9), ani opatření obecné povahy (§ 171), ani nesměřují k uzavírání veřejnoprávních smluv (§ 159). Přesto jde o úkony, které se více či méně dotýkají práv a povinností dotčených osob a v závislosti na jejich úpravě v jednotlivých zákonech mají pro tyto osoby různé intenzivní právní účinky.“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1218-1219).

V § 154 správního řádu je mezi tzv. jinými úkony správních orgánů uvedeno také osvědčení: „Z pouhé skutečnosti, že zvláštní zákon označuje úkon správního orgánu za osvědčení, nelze ještě bez dalšího usuzovat na to, že jde skutečně o úkon podle části čtvrté správního řádu. Ostatně i v § 69 odst. 1 správního řádu je stanoveno, že se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem, sám správní řád tedy počítá s růzností terminologie ve zvláštních zákonech i pro tyto případy. Některé zákony navíc používají pojmu „osvědčení“ i v případech, kdy jde vzhledem k právním účinkům takového aktu o rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1220).

Ve smyslu § 154 správního řádu jestliže správní orgán vydává osvědčení, postupuje podle ustanovení části čtvrté, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

Ve smyslu § 155 odst. 3 správního řádu pokud správní orgán shledá, že nelze vydat osvědčení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly.

Soud vnímá, že v § 110a odst. 3 zákona o silničním provozu je použito výrazu „se považuje“: vydání paměťové karty řidiče tedy není vydáním osvědčení, nýbrž se považuje za vydání osvědčení podle části čtvrté správního řádu. V zákonném textu však podle přesvědčení soudu není žádná opora pro názor, že nevyhovění žádosti o vydání paměťové karty řidiče by mělo mít formu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Zdejší soud tedy rozumí ustanovení § 110a odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že podle části čtvrté správního řádu se postupuje jak v případě, kdy se paměťová karta řidiče vydá, tak i v případě, kdy příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností tuto kartu nevydává.

Paměťovou kartu řidiče vydá příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě žádosti. Žádost o vydání paměťové karty řidiče není žádostí podle § 45 správního řádu, kterou se zahajuje správní řízení. Ohledně paměťové karty řidiče je nutno postupovat podle čtvrté části správního řádu. Dojde-li žádost o vydání paměťové karty řidiče příslušnému správnímu orgánu, správní orgán ověří splnění podmínek pro její vydání. Jestliže jsou splněny podmínky pro vydání paměťové karty řidiče, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou

působností paměťovou kartu řidiče vydá (§ 110a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu). Pokud příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydává a dotčenou osobu („žadatele“) o tom písemně uvědomí a sdělí důvody, které k tomuto závěru vedly (§ 110a odst. 1 věta druhá zákona o silničním provozu ve spojení s § 155 odst. 3 správního řádu).

K úkonu podle § 155 odst. 3 správního řádu byly v odborné literatuře vysloveny zejména tyto názory: „Vzhledem k tomu, že postup podle části čtvrté správního řádu není správním řízením podle § 9 správního řádu, nevydává správní orgán v tomto případě zamítavé rozhodnutí podle § 67 a jeho úkon má v daném případě charakter jakéhosi negativního sdělení správního orgánu opět podle čtvrté části.“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1229) a „V případě obecné právní úpravy obsažené ve SpŘ lze přijmout závěry judikatury, podle které (srov. rozsudek MS v Praze ze dne 4. 4. 2013, čj. 10 A 77/2011-78, 2907/2013 Sb. NSS) „vyrozumění správního orgánu podle § 155 odst. 3 ... o tom, že nelze vydat vyjádření, osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, není správním rozhodnutím a nelze se proti němu odvolat“ ... Při nevyhovění žádosti o vydání tzv. jiného úkonu správní orgán vydává jiný tzv. jiný úkon (sdělení), kterým dotčené osobě v první řadě oznámí, že jí požadovaný úkon nelze vydat. Součástí je i sdělení, proč tomu tak je. Ačkoliv je obojí vázáno na předchozí požádání dotčené osoby, jsme toho názoru, že toto negativní vysvětlující sdělení by mělo být zcela automatické.“ (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 697).

Tím se dochází k tomu, jak podrobně mají být dotčené osobě sděleny důvody, které správní orgán vedly k závěru, že příslušné osvědčení nelze vydat (§ 155 odst. 3 správního řádu). Nároky na vyjevení těchto důvodů se podle názoru soudu odvíjejí především od toho, jaké osvědčení je požadováno, jak intenzivní má pro dotčenou osobu právní účinky, jak rozsáhlý stav věci byl zjišťován a jak obtížné bylo jeho právní posouzení. I osvědčení představují různorodou skupinu úkonů správních orgánů. Zpravidla jimi správní orgány osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim známy z jejich úřední činnosti; správní orgán osvědčení vydá nebo postupuje podle § 155 odst. 3 správního řádu, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod. Ve výjimečných případech ovšem může osvědčení být prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností a pak při ověřování podmínek pro jeho vydání se může dostat ke slovu i provádění dokazování, užívání diskrečního oprávnění či aplikace neurčitých právních pojmů. Soudu je zřejmé, že častější bude první z těchto případů, kde se vystačí maximálně s obdobným použitím konkrétně uvedených ustanovení části druhé a třetí správního řádu, je však třeba počítat rovněž s výjimečnými případy, kde je nutno přiměřeně použít i dalších ustanovení správního řádu, neboť jsou tu potřebná (např. ustanovení o dokazování). V takovýchto výjimečných případech lze podle názoru soudu na sdělení důvodů, které vedly k závěru, že osvědčení nelze vydat (§ 155 odst. 3 správního řádu), klást nároky blízké se požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu (§ 68 odst. 3 správního řádu).

Sdělení žalovaného, že žalobci nelze vydat paměťovou kartu řidiče, mezi takovéto výjimečné případy bezpochyby náleží. Důvody, které žalovaného vedly k tomuto závěru, tudíž měly být uvedeny poměrně obsírně. To se však v daném případě nestalo. Žalovaný především neobjasnil, proč za podmínku pro vydání karty považuje také obvyklé bydliště řidiče na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. To nelze presumovat, to je nutno z něčeho dovodit a pak je třeba dotčené osobě předestřít, jakou úvahou se přitom správní orgán řídil. Dále žalovaný v napadeném negativním sdělení neuvedl důvody, proč má za to, že žalobce nevyvrátil pochybnosti správního orgánu o tom, že má na území České republiky obvyklé bydliště. K této otázce proběhlo dosti rozsáhlé dokazování, s ním měla korespondovat kvalita sdělení důvodů. Žalobce tu předložil řadu dokladů, správní orgán zde provedl svědecké výslechy. Žalobce tedy nepochybně měl právo dozvědět se, proč to vše nestačilo k prokázání jeho obvyklého bydliště na území České republiky. Absence dostatečně konkrétních důvodů, proč žádosti žalobce nebylo vyhověno, způsobuje nepřezkoumatelnost aktuálně posuzovaného sdělení podle § 155 odst. 3 správního řádu, neboť z něj není patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry dotčené osoby za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci dotčené osoby za lichou.

Soud mohl posuzovat jen to, co je předmětem tohoto soudního řízení, tj. sdělení žalovaného ze dne 25. 11. 2015, čj. 14359/OD/14-10/Rsz. Soud nemohl svůj závěr založit na tom, co správní orgán vyjádřil při jiné příležitosti, ať už to bylo před nebo po vydání předmětného sdělení. K obsahu předchozích rozhodnutí žalovaného nebylo možno přihlížet, protože všechna byla zrušena odvolacím správním orgánem. Na obsahu vyjádření žalovaného k žalobě nebylo možno postavit rozhodnutí soudu, protože je nutno vycházet z toho, co je v přezkoumávaném úkonu, nikoli z toho, co je vysloveno až ve vyjádření k žalobě.

Lze tak uzavřít, že sdělení žalovaného ze dne 25. 11. 2015, čj. 14359/OD/14-10/Rsz, je zatíženo nepřezkoumatelností, která brání věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek. I když *de facto* jde o procesní vadu, s ohledem na dikci dílu 3 hlavy II části třetí soudního řádu správního soudu nezbývá než deklarovat nezákonnost zásahu žalovaného správního orgánu.

Je na místě dodat, že při ověřování podmínek pro vydání paměťové karty řidiče je třeba přiměřeně postupovat podle zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 za použití § 154 části věty za středníkem správního řádu). Přitom se hodnotí každý opatřený důkaz (podklad) jednotlivě a všechny důkazy (podklady) v jejich vzájemné souvislosti [srov. § 8 odst. 1 daňového řádu, § 132 občanského soudního řádu a § 2 odst. 6 trestního řádu, jakož i § 34 odst. 5 správního řádu z roku 1967].

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Nepřezkoumatelností se soudní praxe zabývá ve vztahu k rozhodnutím správních orgánů. Pro daný případ jsou významné zejména tyto dva závěry: „*Pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, publikovaný

pod č. 617/2005 Sb. NSS) a „*Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.)*.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Z těchto názorů plyne, že dojde-li soud k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, uvede v rozsudku pouze důvody nepřezkoumatelnosti, a že k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je soud oprávněn (ba povinen) přihlížet z úřední povinnosti (tj. i nad rámec žalobních bodů), pokud tato nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.

Zdejší soud neztrácí se zřetele, že v právě posuzované věci nejde o rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o negativní sdělení podle § 155 odst. 3 správního řádu. Nároky na takové sdělení se však někdy mohou blížit a v daném případě, jak dovozeno výše, se skutečně blíží nárokům na (odůvodnění) rozhodnutí správního orgánu. Soud tu shledal obdobnou nepřezkoumatelnost, jakou jsou v některých případech zatížena rozhodnutí správních orgánů. Vyhovění žalobě zde ovšem nemůže mít podobu přímé aplikace § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž se musí odehrát v intencích § 87 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem uvedenému soud podle § 87 odst. 2 s. ř. s. [za analogického použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] v souladu s žalobním návrhem určil, že sdělením žalovaného ze dne 25. 11. 2015, čj. 14359/OD/14-10/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **14.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) replika. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. května 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková